

[Pürschel.]

Tilfælde, vi her taler om, gaar indtil 4 Aar. Det vil blive en Skuffelse, og man bør derfor ikke fremhæve dette Lovgivningsmotiv for stærkt.

Med Hensyn til Indretningen af Fængslerne er jeg, og maa alle være enige i, at det rationelle er, at Fængselsstraffe saa vidt muligt udstaaes i Statsanstalter eller Anstalter, der er under Statens Styrelse, men man maa ogsaa erkende, at naar vi gaar til en Ordning af Frihedsstraffene, der er i saa høj Grad afvigende fra den, vi har nu, vil det være nødvendigt at indhente Erfaringer, og det vil være klogt at indhøste disse Erfaringer, inden man gaar til gennemgribende og meget kostbare Forandringer. Derfor tror jeg, at den Tid, man har fastsat, de 2 Aar, i Praksis vil vise sig at være for kort, men det er jo en af de Ting, man formentlig kan forhandle om.

Endelig har jeg en Bemærkning at gøre med Hensyn til Injurielovgivningen. Den højtærede Justitsminister sagde, at den Regel, som jeg havde kæmpet for, at man skulde kunne vende sig mod den krænkende Form alene, vilde kunne føre til, at Slynglen stod med en Dom over Redaktøren. Ja, det kan den naturligvis; men nu er det jo ulykkeligvis saaledes, at det ikke blot er Slyngler, som bliver injurieret, for hvis det var saaledes, vilde jeg fuldt ud kunne give den højtærede Justitsminister min Tilslutning, men det hænder jo ogsaa, at pæne Mennesker bliver injurieret paa et meget løst Grundlag, og at Injuri-processen fører til en Gennemtrawling af deres Privatliv, saaledes at de mange Gange siger: Meget hellere end at udsætte mig for dette lader jeg være at rejse nogen Sag. Og det er efter min Mening en meget uheldig Ting; man maa jo ikke glemme den gamle Sætning, at det er bedre, at ti skyldige gaar fri, end at een uskyldig dømmes, og hvis man anvender denne Sætning, maa man dog vist komme dertil, at selv om der skulde slippe en Slyngel igennem ved Begrænsningen, ved Udelukkelsen af Sandhedsbeviset, er det i disse Tilfælde af saa stor Værdi, at de uretfærdigt angrebne kan slaa et Angreb ned, som i selve sin Form — det er Forudsætningen — er en Overskridelse af Ytringsfrihedens Grænser, uden at skulle udsætte sig for Ulemperne ved et Sandhedsbevis, ført af den, der i dette Tilfælde efter min Forudsætning er Slynglen.

Jesper Simonsen: Til den højtærede Justitsministers Bemærkning om, at Fæng-

selsnævnet jo kan tilkalde en Læge i Tilfælde, hvor det kan antages at have Interesse, vil jeg blot gøre den Bemærkning, at man ved at knytte en Læge til selve Fængselsnævnet efter min Mening naar dette, at man lettere bliver opmærksom paa, naar der er Hensyn til visse Abnormiteter at tage. Det er den ene Side af Sagen. Men den anden Side, som er nok saa vigtig for mig, er den, at man ved at have en Læge knyttet til dette Nævn giver denne Læge Adgang til at blive fortløbig med alt det Materiale, som kommer til Behandling, og det vil, tror jeg, i det lange Løb vise sig formaalstjenligt, at dette Materiale kan bearbejdes af en Mand, der har Interesse paa dette Omraade og er fast knyttet til Institutionen.

Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen fremhævede paa ny, at man jo sparede en Del ved Tugthusstraffen, og nævnte som Eksempel, at en Mand, der skulde have 12 Aars Fængsel, kunde slippe med 8 Aars Tugthus. Det, som springer umiddelbart i Øjnene, er jo, at den største Besparelse er til Stede for den Mand, der slipper for 4 Aars Straf, og de Personer, det her drejer sig om, vil efter min Mening i første Række regne med, at de kan slippe med en kortere Tid, og i saa Fald vil man netop ikke opnaa det, som skulde være Meningen med Tugthusstraffen, thi de Forbrydere, der bliver Tale om, vil, som sagt, utvivlsomt betragte det som en Fordel at faa Tugthusstraf, naar de derved kan slippe med kortere Tid, men det kan Samfundet ikke være tjent med. Naar der er Tale om disse langvarige Straffe, spiller det præventive Hensyn, Afskrækkelsesmomentet, den væsentligste Rolle overfor Forbryderen, Straffens alvorlige Karakter ligger for dem i dens Langvarighed. Som praktisk Kriminalist gør man ogsaa den Erfaring, at det skam er Varigheden, der i saadanne Tilfælde spiller en Rolle. Det er jo en Udtalelse, man møder Gang paa Gang, naar man arbejder med disse Sager og med disse Personer: Nej, jeg gik ikke med til det Tyveri, eller hvad det nu er, for jeg stod for højt. Disse koldblodigt arbejdende Forbrydere beregner, hvor lang Straffetid de risikerer, og hvis en saadan Forbryder faar en Chance for at komme saa højt op, at han slipper over Fængselet ind i Tugthuset og derved faar en Afkortning i Straffen, vil han betragte det som en Fordel. Jeg tror derfor ikke, at det nævnte Hensyn taler for at indføre Tugthusstraffen igen.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro ud-